

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 29 sierpnia 2016 r.

Poz. 5168

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.312.2016.15 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 25 sierpnia 2016 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016r. poz. 446)

wskazuję,

że uchwała nr XXVI/142/2016 Rady Gminy Baranów z dnia 15 lipca 2016 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi sołeckiej Baranów - **została wydana z naruszeniem prawa.**

Uzasadnienie

Uchwałę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446) oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778).

Uchwała Rady Gminy Baranów została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu w dniu 25 lipca 2016r.

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały, organ nadzoru stwierdził, co następuje :

Na sesji w dniu 15 lipca 2016 r. Rada Gminy Baranów podjęła uchwałę nr XXVI/142/2016 w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi sołeckiej Baranów.

W toku kontroli legalności ww. uchwały organ nadzoru dokonał oceny prawidłowości procesu planistycznego, jak również zachowania określonych ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (dalej: ustawa) zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego i stwierdził co następuje:

Przepisy ogólne ustawy, w szczególności art. 4 ust. 1, stanowią iż ustalenia planu winny ograniczać się do ustalenia przeznaczenia terenu, rozmieszczenia inwestycji celu publicznego oraz sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu. Szczegółowy, zamknięty katalog obowiązkowego oraz fakultatywnego zakresu ustaleń planu zawierają natomiast przepisy art. 15 ust. 2 i ust. 3 ustawy.

Rada Gminy Baranów w § 12 pkt 15 ocenianej uchwały pośród ustaleń dotyczących zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej ustaliła brak przedmiotu ustaleń (dróg publicznych, stref zamieszkania, stref ruchu) dla wyznaczenia miejsc parkingowych przeznaczonych na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową.

W świetle wymogów art. 4 ust. 1, art. 14 ust. 1 czy też art. 15 ustawy, zamieszczenie tego rodzaju postanowień w uchwale stanowi przekroczenie właściwości organów sporządzających i uchwalających plan oraz nadinterpretację samego celu uchwalania planów, określonego przepisami prawa. Należy stwierdzić, że w planie miejscowym nie wyznacza się „stref zamieszkania” czy „stref ruchu”, o których mowa w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.). Nie oznacza to jednak, że na danym terenie nie będzie możliwe ich ustalenie przez organ właściwy do

zarządzania ruchem na drogach. Dodatkowo na terenie objętym planem został wyznaczony niewielki teren drogi publicznej dojazdowej oznaczony symbolem KD-D, przez co tym bardziej nieuprawnione jest stwierdzenie zawarte w § 12 pkt 15 uchwały o braku przedmiotu ustaleń w tym zakresie.

Ponadto zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy w planie miejscowym określa się zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, w tym m. in. minimalną liczbę miejsc do parkowania i miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji.

W konsekwencji stwierdzić należy, że w planie nie określono wymaganego normatywu miejsc parkingowych przeznaczonych na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, przez co naruszona została dyspozycja zawarta w cytowanych przepisach art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy.

Mając na uwadze jednak, że obowiązek wynikający z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy powiązany jest z przepisami art. 12a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 460 ze zm.), z których wynika w jakich okolicznościach i przy jakich uwarunkowaniach winny być wyznaczane miejsca postojowe dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, określone powyżej naruszenie uznać należy za nieistotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego. Użytkownik terenu występując do organu administracji architektoniczno-budowlanej o wydanie pozwolenia na budowę, będzie bowiem zobowiązany spełnić warunki wynikające z art. 12a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Z tego względu organ nadzoru ograniczył się do wskazania, iż uchwałę wydano z naruszeniem prawa.

W związku z powyższym należało orzec jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone z powodu niezgodności z prawem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu, w terminie 30 dni od dnia doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski

(-) Zbigniew Hoffmann